

Sygn. akt I C 841/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dominika Czarnecka

Protokolant: Marta Antonowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2021 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko A. L.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 841/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. L. o zapłatę kwoty 3 302,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 211, 64 zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie większymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od kwoty 2 880, 28 zł liczonymi od dnia 18 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 2 grudnia 2014 r. strony zawarły umowę kredytu nr (...). Pozwany nie wywiązał się z umowy, albowiem w umówionym terminie nie regulował rat kredytu. W tym stanie rzeczy bank wypowiedział umowę i postawił zobowiązanie w stan wymagalności w dniu 5 listopada 2019 r. Pozwany nie spłacił swojego zadłużenia, co legło u podstaw wytoczenia powództwa. Na kwotę dochodzoną pozwem złożyły się: 2880,28 zł tytułem niespłaconego kapitału oraz 211,64 zł tytułem odsetek umownych i karnych wyliczonych na dzień sporządzenia pozwu i kwota 210,21 zł tytułem kosztów monitów i upomnień.

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2020 r. sprawę przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tczewie.

W dniu 15 czerwca 2010 r. wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. W ustawowo przewidzianym terminie pozwana wniosła sprzeciw, co skutkowało utratą mocy nakazu zapłaty w całości. W złożonym przez siebie sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł zarzut nieważności postępowania, nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości oraz braku wykonania umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 grudnia 2014 r. A. L. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...). Na podstawie zawartej umowy bank udzielił pozwanemu kredytu w wysokości (...),(...) Oprocentowanie kredytu wynosiło 11,99 % w stosunku rocznym, było stałe i nie mogło przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwany zobowiązał się spłacać kredyt w 60 ratach miesięcznych do 22 dnia każdego miesiąca, począwszy od stycznia 2015 r. Ostateczny termin spłaty kredytu upływał 22 grudnia 2019 r.

(dowód: umowa z 2 grudnia 2014 r. z tabelą opłat i prowizji – k. 17-19)

Pismo powoda z 12 września 2019 r. zawierało skierowane do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy w/w kredytu. Wskazano, że powodem wypowiedzenia umowy jest naruszenie jej warunku w postaci braku terminowej spłaty dwóch pełnych rat kredytu. Pismo to nie zostało podpisane.

(pismo zawierające oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy – k. 48)

Pozwany nie spłacił żądanej należności.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie wymienionych w stanie faktycznym dokumentów, które zostały złożone do akt sprawy przez stronę powodową i których treść nie została skutecznie podważona przez stronę przeciwną.

Najdalej idącym zarzutem strony pozwanej był zarzut nieważności postępowania (art. 379 pkt 2 kpc), którego Sąd nie podziela. Zarzut ten pozwany zasadzał na braku dowodu, że K. P., która podpisała pozew i legitymuje się pełnomocnictwem udzielonym przez powoda, jest pracownikiem banku. Do pisma z 26 października 2020 r. powód dołączył zaświadczenie o zatrudnieniu w/w osoby (k. 47) i tym samym rozwiął wątpliwości co do jej umocowania, wobec czego zarzut ten nie będzie przedmiotem szerszych rozważań Sądu.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 1896, zwanej dalej „ustawą”) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Kredytobiorca jest zatem zobowiązany do spłaty kredytu oczywiście pod warunkiem, że kredyt taki otrzymał. Okoliczność tę zakwestionował pozwany, w związku z czym ciężar dowodu w tym zakresie powrócił na powoda (art. 6 kc), czemu powód nie sprostał. Nie przedstawił bowiem dowodu wypłaty udzielonego kredytu, dlatego nie sposób przyjąć, że wykazał istnienie po stronie pozwanej obowiązku zwrotu tego kredytu. Zauważyć trzeba, że w świetle ust I pkt 2 łączącej strony umowy bank miał uruchomić kredyt niezwłocznie, nie później niż w terminie dwóch dni roboczych od zawarcia umowy. Bank jako instytucja profesjonalnie zajmująca się udzielaniem kredytów winna była przedłożyć dowód uruchomienia kredytu, skoro pozwany zaprzeczył, że miało ono miejsce, czego nie uczyniła. Już z tej przyczyny żądanie pozwu uznać należy za niewykazane.

Poza tym powód nie wykazał, że umowę skutecznie wypowiedziano. Przedłożył co prawda wydruk niepodpisanego pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy datowanego na 12 września 2019 r., jednakże nie udowodnił, by pismo to zostało pozwanemu doręczone, któremu to doręczeniu pozwany zaprzeczył. Co prawda do pisma dołączono kserokopię z książki nadawczej, jednakże nie wynika z niej, że pozwanemu doręczono właśnie

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Ponadto nie można uznać, że wypowiedzenie to zostało skutecznie złożone, skoro nie jest sygnowane.

Powód nie wykazał także wysokości dochodzonego roszczenia. Pozbawione jest mocy dowodowej zestawienie wpłat sporządzone przez powoda, gdyż zostało zanegowane przez pozwanego. Powód mimo tej kontestacji nie podjął żadnej inicjatywy w wykazaniu wysokości roszczenia. Nie przedłożył np. historii z rachunku bankowego pozwanego, z której wynikałoby regulowanie rat kredytu.

Poza tym w świetle art. 75 c ust. 1 i 2 ustawy jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Na temat zasad stosowania i funkcji w/w normy Sąd Najwyższy wypowiadał się m.in. w wyroku z dnia 27 listopada 2019 r., II CSK 723/18, gdzie stwierdził, że przepis ten pełni dla kredytobiorców funkcję gwarantującą dochowanie minimalnego standardu w zakresie spełnienia opóźnionego świadczenia oraz informacji o istnieniu procedury umożliwiającej restrukturyzację zadłużenia. Jednocześnie wypowiedzenie umowy o kredyt będące uprawnieniem kształtującym banku, prowadzącym do zakończenia nawiązanego stosunku prawnego, bez dochowania wymaganych warunków, może prowadzić do uznania tej czynności za bezskuteczną. Nie może być zatem czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet jeżeli istnieją podstawy do podjęcia jej zgodnie z treścią umowy. Jest ono bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego powinno nastąpić po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych, odpowiednich wezwań (por. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, i z dnia z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14). W okolicznościach sprawy co prawda powód przedłożył pismo datowane na 19 sierpnia 2018 r. zawierające informację o możliwości złożenia przez pozwanego wniosku o restrukturyzację, jednakże jest ono niepodpisane, a ponadto brak jest nie tylko dowodu jego doręczenia, ale i nadania, co nakazuje przyjąć, że bank nie wykazał, że prawidłowo przeprowadził procedurę zmierzającą do wypowiedzenia umowy. Z tych względów nie można uznać że została ona skutecznie wypowiedziana

Mając na uwadze całokształt poczynionych rozważań, Sąd na podstawie art. 69 ust. 1 a contrario ustawy w punkcie pierwszym wyroku oddalił powództwo.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. jedn. Dz.U z 2018 r., poz. 265). Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest ponieść koszty procesu. Ponieważ niniejszy spór przegrał w całości powód, Sąd zasądził od niego na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika.